

JURIJ KUZNYECOV

Férfi és nő

Nem volt az arca feltűnő, kendője sem,
Egyedül élt.

(Oly egyszerű a lélek.)

Ám – mintha szélből – könnye ömlött szüntelen...
Egy férfival találkozott – tevéled!

„Ne sírj!” Ő engedelmes volt. Csak állt veled:
Te simogattad, ő kezedhez
Tapadt, mely egyre gyöngéden törölgetett...
Ó, bárha csak a könnyet!

Te megőrizted makacs természetedet,
Töröltél mindent – minden álmot.
A drága arcot simogatnád, s nem lehet –
Csupán a levegőt kaszálod.

Ha látok egy felhőt...

Ha látok egy felhőt az ég magasában
Vagy egy fát a széles pusztán egymagában –
Az egyik elúszik, a másik kiszárad...
Szél süvít s szívemre rátalál a bánat.

Se örök, se tiszta nincsen e világon.
Mióta csak élek, az utakat járom.
De az orosz szívnek minden táj egyforma...
Magas mindenütt a menny, széles a puszta.

A föld alól...

A föld alól egy baljós esti órán
Hal uszonya bukkant ki hirtelen.
Hogy eshetett? Hisz tenger nincs a rónán!
S lám, ott suhan, nincs két lépésre sem.

Eltűnik. Majd süvítve vág a tájnak.
Így szól a vén: – A tengert keresi.
Elszáradtak levelei a fának,

Atommese

Nem új mese ez, de belőle
Okul az, aki messzire lát.
Ivanuska kiment a mezőre,
S az égbe kilőtte nyilát.

Ment-ment, ahová az a nyíl szállt,
Mint végzete, szélesebesen.
S meglelte mocsárban a békát,
Túl tengeren és hegyeken.

Kendőbe csavarta be nyomban.
– Használjon, ölembe ha hullt! –
Bőréből a béka kibontva,
S az energia felszabadult.

Kínok közepette halódott,
Elfolyt a szívéből a múlt.
S a tudásnak örülve a boldog
Ivanuska be ostoba volt!

Hol volt, hol nem ...

Hol volt, hol nem egy falu Rjazányban.
Az aranykor napjának delén
Ott pihent meg egy kakúkkleány a
Jámbor Filja háza fedelén.
S így szólt hozzá: – Jer, világot látunk,
A fenyők közt messzi repülünk,
Kölyköket szülünk, s odébb is állunk,
Míg a világ végére lelünk.
Költjük majd az életről, halálról
Szórakoztató mesék sorát.
Hallva minket, a gyerekhad ámul,
Bölcsek kezdenek parázs vitát.
Töpregett Filip – miféle jérce?
S lőtt begyébe gyors ólomgolyót.
Ám utána álma lett lidérces,
S viskójára tűzcsóvát dobott.
A becsületes, kíváncsi népet
Háborgatni nem volt ínyire.
A lenyugvó napkorongba nézett,
S elindult a világ végire.
Két háború köde ült a tájra,
Balra szablyák, jobbra mély gödör.
Hosszú volt a polgárharc vizsálya,
Majd meg az ötéves élre tört.
Lenne csak a költő leleménye
Filja, s régen kőházat rakott,
Nősült volna... de a világ vége
Oroszországban minden sarok.

Olykor az oroszoknak ...

Olykor az oroszoknak az élet
Oly percet ad, mint még soha,
Csillagként tündököl a lélek
Mélyén a Hon gondolata.

Olyankor zöld ágat ha látok,
Minden rügyét megkönnyezem.
Lélek, nyugatra vonna álmod,
De csak keletre húz szívem.

Ráismerek minden vonásra,
Elhagyom a Kreml falait,
Szelíd Livóniát bejárva
S Ohotszki homályos partjait.

Hazámtól nem kenyeret kérek,
Fény és szabadság kell csupán.
Nyersvasból öntött útra térek,
S meglátom, mi lesz azután.

BAKA ISTVÁN fordításai

Keleti dallam

Ezt a dált vidd az útra magadnak,
mikor holnap itt hagysz egyedül:
a halálig kísérelhet e csillag,
lezuhanva, míg éjbe merül.

Hisz e dalban a pusztai tájék,
hogy örökre bezárja a szem.
Hisz e dalból az ősi ereklyék
meg a tűzhelyek füstje üzen.

Vagy csak üszke a néhai rendnek,
mert a vér szava távoli már –
de a válladon könnyű lebernyeg
anyaszemből a messzi sugár.

Ha az istennek tengere köd lett –
utat lelhet e dal maga is.
Ha homályba borul a tekintet –
csak a dal, ami majd hazavisz.